

15 — Није прошло време окрутних чуда

Теодора је — раскалашно! — читава била заодевена хаљином; пламеноцрвени лишај сливао јој се са рамена попут баршуна и у дебелом слоју покривао тело све до колена, где се растакао у крпе и рите. Она се кретала достојанствено и лагано, извесно страхујући да ће је неко јаче закачити и откинути део одежде — а можда са њом, нагађала је Ксенија, и део коже; оволика количина лишаја морала је доста чврсто приањати. Филип се вртео око ње са претераном пажњом; било је јасно да се они неће још дуго задржати на балу и да ће Теодора ускоро морати да започне са мукотрпним процесом свлачења. Анастасија је, напротив, имала тек лагане, коштано беле украсе од жбунастог лишаја на слепоочницама, али су се они лагано таласали независно од њених покрета, попут морских саса у воденој струји; мора да је то била једна од оних прескупих најновијих сорти. Док је разговарала са Ирином, једна гранчица се попут пипка протегла ка Ирининој скромно затегнутој пунђи, и ова се тргла, а дискретна лисаста розета на њеним грудима нагло је потамнела; реакција на пулс, притисак, или на саму емоцију? Ксенија се ујела за усне, наставила обилазак балске дворане. Макар Александра нигде није било. Филип јој се расејано осмехнуо покушавајући да ухвати Теодору под руку, а да се не дотакне њене одоре. Шта ли би рекли да сазнају, упитала се Ксенија. Вероватно би само пожелели да је осмотре изблиза. А у следећем тренутку је препознала Александра и постало јој је још драже што се определила за црну и тешку брокатну хаљину. Он је данас носио своју уобичајену маску: прост сиви лишај, вероватно нека *Cladia*, али распоређен у симетричну шару ситних цветова. У следећем

тренутку, спазио је и он њу, и шара је напрсла под широким осмехом.

— Желео сам да дођеш — већ је клизнуо до ње — ипак сам ти недостајао — пружио је руку, а она је устукнула. — Не — казала је — ја... ниси...

— А ово? — прстом је повукао по њеном врату, дуж рубца јединог лишаја који хаљина није успела да покрије. — Чуваш успомену? Ипак?

Осетила је како је букнула: од додира, од страха, од нагле навале сећања. — Извини — рекла је — морам да идем; видећемо се... други пут.

У повратку је непрекидно трљала врат. Да, ту ју је ујео, смејали су се... али то је било пре неколико месеци, пре него што је све ово почело, пре лекара и хаљине закопчане до грла. Стигавши кући, отрчала је у купатило и жустро почела да риба врат и скида сиве љуспе док није прокрварила, а у глави јој је одјекивао глас доктора.

* * *

Барем је суво, рекао је. (Сува, сивкастозелена перут појавила се најпре између палца и кажипрста, потом у углу усана; скидала се лако, трљањем, али се лако и враћала, а испод ње се кожа лагано мењала, попримајући исту зеленкасту боју.) — Барем је суво — понављао је лекар. — Да је влажна варијанта, колоидни лишај, имали бисте два, три месеца живота од појаве симптома. Ово није опасно. Колико знамо — додао је скидајући јој узорак са уста спатулом. — Само досадно и дуготрајно, баш као старински лишајеви. Симптоматско лечење. Код свих до сада запажених случајева: насумично појављивање углавном мањих погођених површина, повлачи се уз стандардну терапију.

— Али како ја први пут чујем за ово? — питала је. — Али како је ово могуће, ово није могуће, ово је све проверено, куповала сам дезене од најбољих лабораторија, не би ваљда они продавали нешто непроверено.

Лекар је немоћно слегнуо раменима: — И за нас је ово новост, верујте. Можда је у питању мутација неке безазлене гљивице увезене са Земље, али не можемо то поуздано тврдити. Није често. Регистровано је око педесетак случајева до сада, нема забележених здравствених тегоба, не брините. Превентивно: више нема декоративне употребе лишаја. У реду?

* * *

Неколико дана после бала појавио се нови траг. Четири упоредна кружића на левом образу који су се постепено ширили у пруге, попут отиска прстију. Ксенија их је проверавала неколико пута; расли су неуобичајено брзо. До следећег јутра, више се није могло крити: лишај се разгранао, попут делимичног отиска шаке, попут у брзини и искоса удареног шамара. Препознала га је. Био је то траг ђушке коју је добила од школске другарице током свађе, пре скоро петнаест година, једини шамар у животу.

Ксенија се свукла у махнитој брзини и наредила огледалу да је снима из свих углова; дизала је руке, савијала се, окретала.

Љубавни ујед. Шамар. Одроз руке која ју је дохватила за раме и са коловоза повукла натраг на плочник. Отисак сестрине главе у њеном крилу. Отисак на стопалу кад ју је момак нагазио, да ћути. Чак и онај први лишај између прстију: ђушка њене мачке из детињства која је тако тражила пажњу. Сви битни додири у њеном животу, сви додири које је памтила па заборавила, враћали су се као сопствене авети, сиве љуспе. Болест се играла Ксенијом: на њој је

било да их препозна. Болест се све окрутније играла Ксенијом: препознавала је отиске без трена оклевања, чак и очеве руке око струка док је учила да вози бицикл.

Отишла је на контролу. — Да ли лишајеви могу да реагују на емоције, мисли?

— А, девојчице, далеко смо још од телепатије — рекао је специјалиста доброћудно — има та нова сорта, *jacobiana*, мења боју зависно од температуре и супстанци у зноју, али зар ти није доста и овако? Шта ће ти маховина која чита мисли, да ти кува кафу?

Нови лишајеви — отисци — смењивали су се најпре сулудо убрзано, тако да није све стизала ни да их распозна док не почну да бледе, али после две-три недеље све спорије, а на крају са паузама од по дан-два, док се једног јутра није појавио последњи; управо онај коме се већ месецима надала, не признајући то ни себи: траг мале, готово дечје шаке на левом ручном зглобу.

Ксенија га је дуго посматрала ћутке, а онда га је поклопила десном руком. — Хвала — рекла је наглас, ни не питајући се да ли је то неопходно; уста су јој се искривила, сузе грунуле на очи, дрхтала је, а лишај под њеном руком био је сув и топао попут туђе људске шаке. Осећала је како се љуска и отпада под њеним дланом; и било јој је јасно да је лишај, њена болест, њен сустанар, њен друг, управо заувек напушта.